

un idiolecte familiar. Amb el llibre *Escafarlata d'Empordà*, presentat per l'editorial empordanesa Sidilà, Pujol explica l'Empordanet perquè s'explica a si mateix, amb un vocabulari proper al precipici d'on ja mai no es torna si s'hi cau. És ben cert que l'Empordà és una illa feta d'illes menors. Cadaqués és una illa. Begur —no cal ni dir-ho— també. En ambdues poblacions, el llenguatge ha persistit amb la tossuderia que persisteix en llocs remots i quasi autàrquics. Ha resistit amb ferocitat l'allau agressiu d'un turisme que durant els anys 60-70 del segle passat ens va retallar els enagos, ens va imposar els jeans i ens va omplir les butxaques amb més o menys volum, recalcats en un *jukebox* i escoltant música progressiva. Si llegiu el llibre d'en Pujol, intuireu les traces del món vist des de l'òptica d'un nadiu de l'Empordanet, dempeus en uns anys i un espai ben concrets: els nostres.

(J. M. Albaigès informa en una entrevista a *La Vanguardia* que Mohamed és el nom més comú dels nascuts el 2011 al Baix Empordà. Relacioneu-ho amb els paràgrafs anteriors i algun dia en parlem).

Monjos | Parlàvem del llenguatge i de la seva conservació. Conservar dins la sostenibilitat és la nova fe. Ens hi hem de convertir. Ho hem malbaratat tot, i ara toca refer camins i esbandir l'aire i la roba. En Jordi Sargatal proposa reintroduir la foca monjo —mediterrà-

nia des de sempre— a les Medes, i ho embolcalla amb motius no solament naturalistes sinó també econòmics, de desenvolupament. Suposo que es tracta d'això. Amb tot el que cau, qui podria pensar en foques a les Medes si no hi hagués un retorn econòmic? Fins i tot una causa tan neta i alhora racional com recuperar una espècie extingida ha de tenir un argument crematístic. No fa gaire, recordeu-ho, s'ideaven aeroports o auditoris més eteris que els sonets o les sonates, sense a penes arguments ni mètrica, tan sols amb la simple voluntat dels polítics electes.

LA GARROTXA

joan sala

La controvertida planta de gestió de residus | El Consell Comarcal de la Garrotxa va aprovar finalment fer la planta de gestió de residus dins del municipi de Sant Jaume de Llierca, una iniciativa de la qual fa anys que es parlava, i que no es concretava per l'oposició de diversos municipis on es volia instal·lar. Un cop adoptat l'acord del Consell Comarcal es van presentar al·legacions en el període establert, que es van desestimar, però els veïns del poble no hi estan d'acord, motiu pel qual fan mobilitzacions, a més d'un recurs contra la desestimació a

les seves demandes. Han fet un seguit d'actes reivindicatius contra la planta de triatge i plantegen, així mateix, que si s'efectués una recollida selectiva ben feta de les deixalles que es generen no seria necessari construir aquesta planta, que resulta contestada tant pels veïns més afectats com per persones i entitats diverses. És un raonament ben coherent.

De tot el que s'havia de tancar, no es tanca res (de moment) | Ha tingut un ressò mediàtic a tots nivells l'acord adoptat per l'Ajuntament d'Olot de tancar els semàfors durant les nits d'entre setmana per estalviar diners. Pocs, segurament. Després els governants municipals han rectificat l'acord inicial, i els reguladors lumínics del trànsit continuen funcionant, tot i que no s'han desdit de la proposta, aparcada de moment. Aquest mateix Ajuntament ha fet manifestacions en el sentit que volien tancar el Museu dels Sants per poc rendible i poc visitat. Ara sembla que també es repensaran aquesta iniciativa de tancament, ja que potser el que cal és donar-lo a conèixer per fer que la gent hi acudeixi. Encara hi ha hagut alguna altra rectificació un cop anunciada. En la situació de desànim que es viu al país no és prudent donar aquest tipus de missatges, i menys encara si al cap de poc es fa marxa enrere del que s'havia anunciat. No esperem de qui ens governa actituds dubitatives.

>> Foca monjo del Mediterrani.

CC - GIOVANNI DALL'ORTO

>> El president del Consell Comarcal de la Garrotxa, Joan Espona.

IRENE RAMENTOL - ACN

>> Semàfor led.

IRENE FERRER - ACN

El tren d'Olot | Entre tanta mala notícia hi ha hagut una festa molt simpàtica que ha interessat a molta gent. Ha estat el seguit d'actes que s'han fet amb motiu del centenari de l'arribada del tren d'Olot a la capital de la Garrotxa, el 14 de novembre de 1911. La revista *Les Garrotxes* ha tractat a bastament el tema, i ha parlat així mateix, en el dossier, del tren petit de Banyoles. S'han fet exposicions a Olot, tallers per a escolars, conferències i reportatges, la realització d'un documental, s'ha editat un conte infantil i han portat a la ciutat una de les màquines del carrilet, la locomotora número 22. Ara la proposta de l'Associació Amics del Tren Olot-Girona és que la màquina continuï a la ciutat, en espera de la seva ubicació definitiva en el recinte de l'antiga estació, un edifici perfectament restaurat, tot i que ara està dedicat a d'altres activitats municipals. Hi ha el projecte de crear en aquest equipament un Centre d'Interpretació del Ferrocarril Olot-Girona. A més de fer història d'aquest important mitjà de comunicació per a la comarca, el Centre acolliria el material documental, bibliogràfic i audiovisual, una maqueta de la línia ferroviària de Girona a Olot, i també un parc ferroviari per a tren tripulat, amb la recuperació d'un tram de l'antiga línia per fer-hi circular un tren turístic. Encara que tots els vents bufin en contra d'iniciatives com aquesta, és un goig constatar l'ànim i les ganes de la gent de l'Associació Amics del Tren.

EL GIRONÈS *dani vivern*

UdG, 20 anys | La UdG ha fet vint anys. És innegable la influència que la Universitat ha tingut a la ciutat en general durant tot aquest temps, i més visiblement en el despertar del Barri Vell. La vida estudiantil va indestriblement acompanyada de la vitalitat dels joves i de les seves naturals ànsies de lleure i de relacionar-se: això obre locals, fomenta activitats, porta coneixences de fora... en definitiva, remou i vivifica un entorn que d'altra manera restaria sotmès passivament a la contemplació dels turistes. A part d'algunes atzagaiades com la de l'any passat —això d'oferir cursos de «tècniques» orientals per sintonitzar amb la natura no era digerible ni tan sols a Girona, tot i que l'esoterisme hi ven molt— cal reconèixer l'enorme tasca docent i divulgadora d'aquesta institució. El seu Parc Científic, tot i les dificultats econòmiques, acull gairebé 80 empreses, i un miler llarg de treballadors. El Servei de Publicacions de la UdG ha acumulat molts títols —uns 500 llibres en àmbits com la docència, la recerca, electrònics, institucionals i memòries— tant propis com en coedició, i s'han llegit més de 500 tesis des de 1992. I el futur augura que les xifres de matriculats —més de 13.000 alumnes el curs passat— no baixaran pas per la

crisi: al contrari, la UdG és un objectiu molt cobejat pels futurs estudiants de les comarques de Girona i també de fora. Que uns quants estudiants es dediquin a manifestar la seva opinió —fet ben lloable— en contra de la política de la rectora a base de boicotejar els actes de l'efemèride —fet ben lamentable— no treu mèrit a la institució. Perquè s'hi treballa bé, perquè ha donat a conèixer la ciutat encara més, i perquè està donant molts bons fruits. Per molts anys!

Mirant de retallar | Prou que ens retalla la crisi en si perquè a sobre les administracions ens imposin un *ora et labora* extra de resultats tendents a l'entelèquia. Els nostres ajuntaments estan aplicant les tisores, i esperem que ho facin amb seny. No es tracta de carregar-ho tot a les espatlles dels funcionaris ni d'anar a totes, que en això la Generalitat —com reconeixia fa poc Artur Mas— s'ha passat per excés de zel. Però, en canvi, el que això signa troba bé que l'Ajuntament gironí faci pagar 150 euros als que hi vulguin casar-se (segur que els contraents se'n gastaran pla més en xefles prèvies, galindaines immediates i complements posteriors); també estic d'acord que s'apugui la grua municipal un tant per cent considerable: encara hi ha massa conductors amb patent de cors. Si els municipis fessin complir com cal la seva pròpia normativa de multes i sancions als que porten molt de temps exercint d'incívics, no eixugarien el deute però alguna cosa en podrien tirar a l'olla.

>> La revista les garrotxes.

>> Imatge de l'acte institucional dels 20 anys de la UdG.

>> L'Ajuntament gironí farà pagar 150 euros als que vulguin casar-s'hi.

